

picătura

Gabriel Cristea

pătrund anevoie
prin straturi geologice
pentru a mă naște
mă preling lent
în stadiul embrionar
pe gurguia stalactitei și
aștept...
aștept viața
puțin calcit să mă însuflețească
și să țin respirând aer
mă limpezesc și
în sfârșit mă nasc
sub pâlpăirile focului paleolitic
plec în viața gravitațională
văd niște plete încâlcite
o frunte teșită
apoi nasul bocârnat și ochii mari
care devin imenși
la apropierea de mine
mă privesc curioși
ca pe o ciudățenie
îmi văd de picarea mea
urmându-mi destinul
ursit de cele trei infiltrații
mi-am trăit fericită viața
observând omul
din cap până-n tălpi și
am îmbătrânit în această frântură
de privire sălbatică
trec de apa stixului
văd cum arată moartea
e aidoma nașterii
numai că e o gurguie cu josul în sus
mă sedimentez pe ea și mor
sau renasc